

Piąte przykazanie kościelne brzmi „troszczyć się o potrzeby Kościoła”. Wyjaśnienie zasadności tego przykazania znajdujemy w *Kodeksie Prawa Kanonicznego* (kan. 222). Nakazuje on wiernym dbać o zabezpieczenie kultu w ich wspólnocie, prowadzenie działalności chary-

jeszcze szansę przekazać **darowiznę na cele kultu religijnego** oraz na cele określone w art. 4. ustawy o działalności pożytku publicznego i woltariacie (DzU z 2003, nr 96, poz. 873, z późn. zm.) i skorzystać z odliczeń od dochodu, w szczególności na podstawie art. 26, ust. 1 pkt 9 usta-

kumentowana dowodem wpłaty na rachunek bankowy obdarowanego, a w przypadku darowizny innej niż pieniężna – dokumentem, z którego wynika wartość tej darowizny oraz oświadczeniem obdarowanego o jej przyjęciu. Dowodów tych nie należy dołączać do zeznania (**PIT/O**), należy je

Darowizna na rzecz parafii

tatywnej, wychowawczej, misyjnej itp. Wierni mają także obowiązek, każdy według swoich możliwości, dbać o materialne potrzeby Kościoła.

Czas adwentu skłania więc do zastanowienia się jak to przykazanie wypełniamy w swoim życiu, tym bardziej że w naszej wspólnocie parafialnej podjęto się kolejnej wielkiej inwestycji – wymiany okien w Kościele Uniwersyteckim.

Do końca roku każdy z nas ma

wy o podatku dochodowym od osób fizycznych (DzU z 2000 r. nr 14, poz. 176, z późn. zm.), podczas składania w przyszłym roku zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2006.

Łączna kwota odliczeń z tytułów określonych w art. 26, ust. 1, poz. 9 ustawy **nie może przekroczyć w roku podatkowym kwoty stanowiącej 6% dochodu**. Odliczenie stosuje się, jeżeli wysokość darowizny pieniężnej jest udo-

jednak przechowywać do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Na przekazie bankowym należy umieścić swoje dane (imię, nazwisko, adres) oraz dane parafii: **Rzymsko-Katolicka Parafia, pw. Najświętszego Imienia Jezus, pl. Nankiera 16a, 50-140 Wrocław.**

Nr rachunku: 64 1050 1575 1000 0022 2248 8492

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Każdego roku przygotowujemy się do przeżywania pamiątki narodzin Jezusa. Szczególnie w naszym narodzie bogate są tradycje związane z tymi świętami. Nasz polski opłatek jest łamany jako znak miłości między najbliższymi i tymi, którym pragniemy okazać swoją miłość i życzliwość. Wszyscy składają sobie z serca płonące życzenia. Już od czasów św. Franciszka z Asyżu liturgiczne wspomnienie narodzin Jezusa ubogacza żłódek. Rodzi na jako Kościół domowy cieszy się choinką – ukazującą obfitość łask Bożych, które w pewnym sensie wyobrażają dary przygotowane dla najbliższych i ubogich. Otaczamy zatem naszą choinkę i żłódek, w którym jest figurka Dzieciątka Jezus.

Szczytem radosnych przeżyć z przyjęcia Pana jest udział we Mszy Świętej o północy, zwanej Pasterką. Ten, który przed wiekami narodził się w Betlejem, w stajence, co roku na nowo rodzi się w swoim Kościele. Któż z nas nie chciałby znaleźć się w Betlejem, aby

ukłęknać, jak pasterze, w miejscu narodzenia Bożego Syna i podziękować Bogu, że nas Nim obdarował, dając nam dowód swojej wiernej miłości? Pospieszmy zatem duchowo na to miejsce święte i chciejmy kontemplować to wydarzenie bez precedensu w dziejach ludzkości.

Czy Chrystus znajdzie miejsce w naszym domu?

Syn Boży rodzi się Człowiekiem, który już pierwszym ludziom dał obietnicę zbawienia człowieka. Człowiek zanurzony w tajemnicy grzechu, oczekiwał na Zbawiciela z głębi serca wołając, by Jezus przyszedł z nieba. Bóg Ojciec, przepelniony miłością do człowieka, mimo jego grzechu, nadal uznaje go za swe dziecko, posyłając na ziemię swego Syna Jezusa. Gdy nadszedł czas, Maryja wydała na świat Syna Bożego. Wypełniło się to, co było zapowiedziane już w raju, a objawione Maryi przez Archaniola

Gabriela. Nie było miejsca dla Chrystusa i Jego Matki w żadnym domu w Betlejem. Święty Józef, który pochodził z Betlejem, dla swych umiłowanych osób nie znalazł noclegu. Świat ludzi zapatrzonych w bogactwa nie przyjął Najwyższego Skarbu. Przyszło Maryi ten Skarb, samego Syna Bożego, złożyć w twardym żłobie, na ostrym sianku, owijając w liche pieluszki.

Czy historia sprzed dwóch tysięcy lat się nie powtarza? Czy dzisiaj Chrystus znajduje miejsce w każdym domu, w rodzinie,

w każdym ludzkim sercu? Czy wszyscy tej nocy będą Mu dziękować za to, że przyszedł na świat, by nas zbawić?

Dziękujemy Ci, Boże Ojczy, za Jezusa Chrystusa, Twego Syna, Króla Wszechświata ukrytego w Małej Dziecinie, narodzonego nie w pałacu królewskim, lecz w stajni betlejemskiej. Dziękujemy Ci za Jezusa, dziś ukrytego w małej Hostii w Chlebie eucharystycznym, za to, że Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas.

ELŻBIETA SYPEK